

Olvasó

A kistarcsai és a nagytarcsai egyházközség havilapja

MEGALAKULT A KISTARCSAI KARITÁSZ CSOPORT

2010 októberének végén Kistarcsán megalakult a karitászcsoport. Napjainkban számtalan karitatív szervezet, szociális intézmény működik, így akár joggal vetődhetne fel a kérdés, miért is legyen ilyen csoportja? A válasz *Prohászka Ottokár* szavaiban rejlik: „Ébredjen minden egyházközség arra a tudatra, hogy mindegyik Krisztus családja, s legyen gondja, hogy ne legyen abban a családban senki, aki éhez, mialatt mások lakmároznak, senki, aki mezítelen, mialatt másoknak fölös ruhája vagy lábbelije van!” Ez a karitászcsoport küldetése. Ez a Krisztus központú, az evangélium tanítását a tevékeny szereteten keresztül hirdető segítő szándék az, ami a karitászcsoportot alapvetően megkülönbözteti minden más segélyszervezettől. A karitászcsoport szelleme segít, hogy a rászorulókat észrevesszük, megtaláljuk szűkebb lakókörnyezetünkben, mindennapjainkban is, ne csak a televízió keresztül a vörös iszap katasztrófában vagy a haiti földrengésben. Hisz a szeretetből fakadó segítségre – mely gyakran „csak” néhány kedves szó, egy közösen elfogyasztott tea vagy egy-egy rövid beszélgetés – észrevétlenül vágyó embertársaink itt élnek a szomszéd utcában, a szemközti házban.

Ez a segítő szándék régóta jelen van az egyházközségben, amiről időről-időre tanúbizonyságot is tesz. Így történt ez a frissen alakult karitászcsoport adventi „egy pulóver” akciójával kapcsolatban is. A hívek meghallották Krisztus segítségre hívó szavát, és a négy héten keresztül tartó gyűjtés során 120–140 darab kitűnő minőségű, hibátlan állapotú női, férfi és gyermek

pulóverrel ajándékozták meg a rászoruló családokat. Aranyvasárnap a Csigaházban lebonyolított ruhaosztás során az önkormányzat családsegítő szolgálatának segítségével értesítettek hálás örömmel fogadták a meleg ruhákat, amivel a kistarcsai hívek ajándékozták meg városunk nélkülözőit, ezzel is szebbé téve számukra a karácsonyvárást. A ruhaosztásban segítséget nyújtottak a csoport új önkéntesei, a Mária Légió tagjai, akik áldozatos munkájukkal tették tökéletessé az ajándékozás lebonyolítását. Itt kell megemlíteni a művelődési ház igazgatóját és gondnokát, akik önzetlenül ajánlották fel a Csigaházat és segítségüket, hogy a kezdeményezés méltó helyszínt kaphasson.

Az akció sikere erőt ad az egyre növekvő csoportnak a további mun-

kához, amihez a 2011-es évben is várjuk és kérjük a hívek segítségét, ötleteit, javaslatait. Kérjük ezt, hisz a kistarcsai karitászcsoport úgy válhat a katolikus közösség élő részévé, ha gondolataiban, akcióival szervesen együtt él vele. E céllal szeretnénk az egyházközség tagjainak segítségét a csoport „megkeresztelésében”. A kialakult hagyomány szerint minden

Tartalom:

Misekalauz, Vízkereszt.....	2
Önkéntes beteglátogató	3
Felhívás a hajléktalanokért	4

újonnan alakuló karitászcsoport névadó patrónust, védőszentet választ, aki élete példájával ad irányt a segítő munkához. Ki legyen a kistarcsai csoport védőszentje? A lehetséges ötleteket 2011. február 15-éig a karitasz.kistarcsa@gmail.com e-mail címre, illetve a templom jobb oldali padosorának végében elhelyezett karitászcsoport ládában várjuk a szent nevével és rövid indoklással.

Október végén Krisztus kistarcsai családjának új gyermeke született. Kereszteljük meg az újszülöttet, segítsük első lépéseit, hogy aztán felcseperedtét követve, inséges időkben mi is támaszkodhassunk rá mint erős gyermekünkre.

Teréz anya mondta: „A szegények között is a legszegényebbekhez kell hűségesnek lennünk. Otthon is segíthetünk valakinek dolga elvégzésében, ha megmaradunk Isten jelenlétében, és úgy tesszük azt. Nekem szenvedés állandóan úton lenni és ezekkel találkozni. Kérdezik is tőlem, hogyan van, hogy ennyit beszélek? Jézusért teszem.”

Köszönjük a hívek eddigi támogatását, áldozatos segítségnyújtását!

Lengyel Dávid

**B í z d
Ú j r a
É l e t e d
K r i s z t u s r a !**

BŰNBÁNAT

A bűnbánattal kapcsolatban az én személyes élményem a krisztusi példabeszéd, a szívtelen szolga (Mt 18,21–35) gondolatához kapcsolódik. Mindenkinék megbocsátani, elengedni tartozását azért, hogy megtapasztalhasuk Isten irgalmas szeretetét. Aki a bűnbánat után – nem is beszélve arról, ha valaki a gyóntatószékből kilépve – nekiesik szolgatársának, és nem gyakorolja ő is a megbocsátást, az élete sötétségbe borul.

A lényeg: ne akarjak semmit elrejteni az Úr elől, mert ő *mindent tud*. Ez a *mindentudása* nem megrovó, hanem irgalommal teli – lásd Péter vallomását: „Uram, te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek” (Jn 21,17).

A bűnbánat az ember legbensőbb tudása önmagáról, életéről, bűneiről. De ez a tudása szembeta-

lálja magát Isten szeretetének mindentudásával. Következésképp a bűnbánatban nem a „tudás” és nem az „ítélkezés” játssza a főszerepet, hanem a *jelenlévő* Krisztus. Ha az ember ezt a jelenlétet nem értékeli, nem veszi komolyan (nem is tud róla), abban az

esetben a bűnbánata akkor is felszínes – nem a lelket megújító –, ha egyébként őszinte és töredelmes. Az ilyen bánat az önismeret és a pszichológiai önvizsgálat rétegeinél leragad.

Ha ezeket alaposabban végiggondoljuk, akkor látjuk, hogy a töredelmes lélekben annak (a jelenetnek) kell megtörténnie, amikor Jézushoz viszik a házasságtörésen ért asszonyt. Rajtakapták, mindent tudnak róla, ügye menthetetlen. Krisztus maga *lehajlása* által – a *földig hajolt* és írt a porba – gyógyítja meg a szívünket. Ez a lehajlás a szeretet csodája, mert végül „csak Jézus maradt ott a középütt álló asszonnyal, ... Én sem ítélek el. Menj, de többé ne vétkezzél”. (Jn 8,9–11) Megdöbbenő: a bűnös áll

A házasságtörő asszony

középütt. Érte történik minden.
Görbe József plébános

AZ EGYHÁZ MINT CSILLAG

Az iránytű feltalálása előtt a csillagok állása tájékoztatta a hajósokat, a vándorokat. Ha felhő takarta el az eget, nehéz volt tájékozódni. Századok során az a vélemény alakult ki, hogy a bölcseket, a három királyt csillag vezette Betlehembe Jézushoz.

Amint kétezer évvel ezelőtt Isten utat mutatott a három pogány embernek és rátaláltak Jézusra, ugyanúgy ma nekünk is utat mutat Isten. Ha Isten azt akarja, hogy eltaláljunk Jézushoz, kell, hogy jelet mutasson. Ad Isten nekünk feltűnő jelet, hogy eltaláljunk Jézushoz? Nem ad nekünk jelet. Talán azért, mert kegyetlen, azt akarja Isten, hogy a sötétben botorkáljunk? Nem. Azért nem ad jelet Isten, mert már kétezer évvel ezelőtt megadta a jelet. Odatűzte az emberiség égboltjára a nagy jelet, a nagy csillagot. Ezt a csillagot úgy hívják: egyház. Talán túlságosan hozzászoktunk jelenlétéhez, ezért nem tekintjük indulásra serkentőnek, célhoz vezetőnek. Pedig Jézus egész tekinté-

lyével egyháza mögé áll és kijelenti: „Aki titeket hallgat, engem hallgat, aki titeket megvet, engem vet meg”.

Az elmúlt kor századai és a jelen kor is a lázadások ideje. Így az egyház is célponttá vált. El kell ismernünk, hogy

az egyház nem mindig tudta teljesíteni Jézustól kapott feladatát. Az emberi vezetésben voltak szentek, vértanúk, de voltak gyenge vezetők is. Az is előfordult, hogy hamis vádakkal támadták az egyházat, és mint fénylő csillag elé a gyűlölet felhőit állították. Így tévesztettek meg embereket és tántorítottak el sokakat az egyháztól. A bölcsek látását nem homályosították el hamis előítéletek. Ők meglátták és rá is találtak a csillagot jelentő Jézusra. A betlehemi csillag fényét megláthattuk szüleink szemében, majd erősödött, amikor tanultunk Jézusról. Nem egyformán találtunk az egyházra. Talán a Biblia olvasása közben, egy jó barát segítségével vagy tévedések után. Nem az a lényeg, hogy honnan indultunk el, hanem az, hogy megérkeztünk.

A napkeleti bölcsek élete nyomán reménykedhetünk, hogy mi is meghívást kapunk a Jóistentől, és rátalálhatunk életünk csillagára, az egyházra.

Somlai József nyugdíjas plébános

KÓRHÁZI SZOLGÁLAT

Az alábbi írásban Kovács Istvánné önkéntes beteglátogató vall a kórházi szolgálat mindennapjairól.

Férjemmel 38 éve élek házasságban, három gyermekünk van és kilenc unokánk. A gyermekeink is szép házasságban élnek. 28 évet dolgoztam betegágy mellett, 14 éve vagyok leszázalékolva, nagyon sok betegségen mentem át, ezért is érzem át a betegágyban fekvő ember szenvedését.

Különleges úton kerültem a beteglátogató csoportba. *Somlai József* atya többször kihirdette a templomban, hogy önkéntes beteglátogatónak lehet jelentkezni, ez mindig elment a fülem mellett. Egy vasárnap ünnepeltünk a családdal, és szóba került a hirdetés. A férjem erre azt mondta:

– Ki fog oda jelentkezni? – én pedig így válaszoltam:

– Lehet, hogy pont a te feleséged! – aztán erről többet nem beszélgettünk, de engem ez a gondolat nem hagyott nyugodni, elmentem a templomba, hogy elolvasom a hirdetést, de addigra már levették a hirdetőtabláról. Jött a sekrestyés és kérdezte:

– Mit keresel?

– A hirdetést – válaszoltam. Mondta, hogy az atyánál van, menjünk be hozzá. Szabódtam, hogy nem fontos, csak el akartam olvasni. Végül meggyőződtem. Megkaptam a plakátot és *Szabóné Szekeres Ildikó* telefonszámát, hogy hívjam fel. Ildikó azt mondta,

hogy lesz egy felvételi elbeszélgetés, ahol azt kérdezte, miért akarok részt venni ebben a szolgálatban. Azt feleltem, hogy sokat voltam a betegek közt és hiányoznak.

Felvételt nyertem, elvégeztem a képzést és az önkéntes beteglátogatói fogadalomtétel után elkezdhettem a beteglátogatást az általam választott osztályokon.

Első nap a gasztroenterológián zavaromban úgy mutatkoztam be, hogy önkéntes ápolónőnek jöttem az osztályra. Egy orvos és egy nővér fogadott.

– Jaj, de jó hogy ilyen is van! – mondták, és egy nagy adag ágyneműt nyomtak a kezembe, hogy húzzam át az ágyakat, vigyem ki az ágytálat. Estig dolgoztam. De a munka mellett a betegekkel nem volt időm beszélgetni. Otthon elgondolkoztam, hogy fogok én így beszélgetni a betegekkel, s elmondtam a történetet Ildikónak. Ő elmagyarázta, hogy nem azért vagyunk itt, hogy segédápolói feladatokat végezzünk, hanem amire az orvosoknak ápolóknak nincs ideje a sok munka miatt, mi meghallgatjuk a betegeket.

Második alkalommal, amikor mentem az osztályra, újból osztották volna rám a munkát, de mondtam, hogy én önkéntes beteglátogatónak jöttem az osztályra, hogy beszélgessek a betegekkel és meghallgassam őket.

A gégeészetten könnyebbnek tűnt a feladat, mert leszázalékolásom előtt ezen az osztályon dolgoztam, tehát ismertem az orvosokat és a nővéreket is. Ebből fakadóan örömmel fogadtak, de fél év is eltelt mire, mindkét osztályon megtaláltam a helyemet. Négy éve szinte minden héten jelen vagyok mindkét osztályon.

Otthon is készülök minden egyes látogatási napra, reggel a férjemmel elimádkozzuk közösen a Szentlélek litániát, majd részt veszek a szerda reggeli szentmisén. Gyalog szoktam a kórházba bemenni, miközben a rózsafüzért imádkozom a bent fekvő betegekért. Erre bőven van időm, mert kb. 5 km tőlünk a kórház.

A gégeészetre megyek először, mert itt a nővéröltözőben veszem fel az ön-

kéntes beteglátogatók egyenköpenyét és kítűzőjét. Így amikor az öltöző kulcsát kérem a nővérektől, adódik alkalom egy kis beszélgetésre. Családjukra, munkájukra és a betegekre vonatkozóan is.

Ezen az osztályon országos ellátási kötelezettsége van a kórházunknak, ezért sok a gégerákos beteg. Állapotuk miatt nehezen beszélnek és fárasztó is számukra, így legtöbbször rövid a beszélgetés, esetenként csak egy simogató, vagy van, amikor írásban beszélgetünk egymással. Végül mindig megkérdezem tőlük, hogy elfogadnának-e tőlem egy kis képet imával?

A gégeészetten van két kétágyas, alapítványi kórterem, ahol emeltszintű körülmények között lehet a beteg a többi kórteremhez viszonyítva. Szokták mondani a nővérek, hogy oda a kiemelt betegekhez ne is menjek be, de szerintem oda nekem még inkább be kell mennem.

Egyszer, amikor ebbe a kórterembe bementem, éppen telefonált a beteg, ezért úgy gondoltam, hogy nem zavarok. De ő intett, hogy üljek le, majd kérte, hogy beszéljek erről a szolgálatról, mert ő még ilyennel nem találkozott. Az illető egy másik városból jött ide, gazdasági vezető volt, de már nyugdíjas. Azt mondta, ő is szeretne másokon segíteni, már gondolkozott rajta, hogy felkeres egy imaházat.

Másik példa: amikor egy fiatalember elolvasta a kítűzőmet, s látta, hogy az egyháztól jöttem, rögtön jelezte, hogy ő nem vallásos. Azt feleltem, hogy nem egy vallásos emberhez, hanem egy beteghez jöttem látogatóba. A beszélgetés után tőle is megkérdeztem, hogy elfogad-e egy szentképet?

– Nagyon szívesen! – mondta.

A beteg ember különösen érzékeny, nem tudhatjuk, hogy egy önzetlen gesztus vagy egy alkalmas időben átnyújtott szentkép milyen érzéseket vált ki belőle. Egy fiatalasszony elmondta nekem, hogy a férje kórházban volt, és kapott egy szentképet, amit azóta is a kisszékélyén tart otthon, pedig nem vallásos.

(folytatás a februári számban)

Szentmisék rendje

Hétfő: 18:00,
kedd: 7:00,
szerda: 18:00,
csütörtök: 18:00,
péntek: 7:00,
szombat: 7:00; **18:00** (elővételezett)
vasárnap: **7:30; 9:00; 10:30**
Nagytarcsán január 9-én és 23-án
lesz szentmise **11:30**-tól.

Irodai órák a plébánián

hétfő: 15–18
szerda: 10–12
csütörtök: 10–12
péntek: 16–18

ÁLLANDÓ PROGRAMOK AZ EGYHÁZKÖZSÉGBEN

Helyszínek rövidítései:

T (templom) P (plébánia)

- Hétfő: 10–12 **Baba–mama klub** (P);
18:40–19:15 bibliaóra (T)
- Kedd: **15:00 órától** engesztelő imaóra
A hónap 2. keddjén 20–22 a **MÉCS**
családközösség összejövetele (P).
- Szerdán azoknak a gyerekeknek, akik
iskolájukban nem tudnak hittant ta-
nulni, 18 órától hittan foglalkozás (P).
- Csütörtök: 17:30 **szenstégimádás** (T)
- Péntek: 16–17 **ifjúsági klub** (P);
17–18 **ifjúsági hittan** (P)
19–20 **felnőtt hittan** kéthetente (P)
- Szombat: 10–12 **Oratórium** (P)
- Vasárnap: 18–19:30 a **Vivace** Kórus
próbája (P); **Kalász** összejövetele a
hónap 2. vasárnapján (P)

ESEMÉNYEK

- 2011-es **kalendáriumok, fali- és
gyereknaptárak** kaphatók a sekres-
tyében.
- Minden hónap 3. szombatján **filmve-
títés** az ifjúságnak az esti mise után.
- Minden hónap 3. vasárnapján film-
vetítés 16 órai kezdettel idősebbek-
nek a plébánián.
- Olvasó találkozó január 19-én az esti
szentmise után a plébánián.

A SZENT EGYED KÖZÖSSÉG FELHÍVÁSA A HAJLÉKTALANOKÉRT

A Szent Egység közösség Budapesten, Pécsen, valamint Európa több nagyvárosában sok éve végez szolgálatot utcán élők körében. Az ennek során szerzett tapasztalataik alapján szeretnének néhány ötletet, javaslatot megfogalmazni azoknak, akik szívesen segítenének. Felhívásukat az alábbiakban adjuk közre.

A tartós és kemény fagy az utcán élők számára krízisidőszak. Egyébként is törekeny életük ezekben a napokban közvetlen és állandó veszélyben forog az alacsony hőmérséklet, a kihülés veszélye miatt. A hajléktalanság napjaink egyik nagy drámája, társadalmunk, civilizáciánk, emberségünk veresége.

Ám keresztényként és jóakarátú emberként nem törődhetünk bele abba, hogy a szeretet is vereséget szenvedjen. A hajléktalanság kezelhető, sőt, felszámolható lenne nagyobb társadalmi összefogással és állami szerepvállalással. Mindennek azonban szívünkben, egyéni lelkiismeretünkben kell kiindulnia. A probléma méretei és súlya láttán sem kell tehetetlennek éreznünk magunkat. Ha nem is tudja senki egy személyben megoldani még egyetlen hajléktalannak sem valamennyi gondját, mindig van mód a talán kicsiny, de konkrét segítségnyújtásra. Egy kis segítség, ami nekünk nem kerül különösebb áldozatba, egy testvérünk életét mentheti meg!

- Álljunk meg, kérdezzük meg hogyan léte felől, és hallgassuk meg a hajléktalan embert.

- Ha sikerült egy pár szót váltani vele, kérdezzük meg a nevét, és mi is mondjuk meg a miénket. A név visszaadása a méltóság helyreállításának kezdete!

- A közelünkben élő fedél nélkülieknek vihetünk egy-egy pohár forró teát, levest, szendvicset, meleg holmit: takarót, hálósákat.

- Ha meg tudjuk oldani, télen mindig legyen nálunk termosztban forró tea és néhány műanyag pohár: ha hajléktalan emberrel találkozunk, meg tudjuk kínálni.

- Kérdezzük meg, nincs-e szüksége orvosra vagy szállásra. Gyakran mindkettőre szükségük van, és mégis nemet mondanak. Legtöbbjük beteg; kórházba sokszor csak azért nem mennek, mert félnek attól a megalázó helyzettől, hogy „mások”, mint a többi beteg. Nincs pi-zsamájuk, törölközőjük, szappanjuk, borotvájuk, papucsuk: csupa apróság, amit mi otthonról könnyedén magunkkal vinnénk, de nekik megoldhatatlan. Ha valaki már jó viszonyba került egy hajléktalannal, felajánlhatja neki, hogy meglátogatja a kórházban, és beviszi neki mindezt. A jó szó, az emberi kapcsolat csodákra képes!

- Hajléktalanszállóra sem mindenki megy be. Ennek okai jóval összetettebbek és nagyon különbözőek, de az ismeretség, a szelíd rábeszélés itt is eredményes lehet.

- A rádióban is többször elhangzott: hívjuk a Menhely Alapítvány diszpécserét (06-1/338-4186), ha elesett, veszélyben lévő hajléktalant látunk. Télen mindenképpen fennáll a kihülés veszélye! Fokozottan igaz ez, ha az illető alkoholos állapotban fekszik a földön. Ilyenkor a mentőket is indokolt lehet hívni (104).

- Érdemes azt is tudni, hogy a nagy hideg idejére a hatóságok elrendelték a pályaudvarok éjszakai nyitva tartását, ami szintén menedékkül szolgálhat.

- A Szent Egység közösség várja önkéntesek szolgálatát, akik a téli krízisidőszakban segítenek forró leves, tea, szendvics készítésében vagy mindezek szétosztásában heti egy alkalommal.

A jelentkezéseket a santegidio@freemail.hu e-mail címen vagy a 06-70/224-1968-as telefonszámon várják.

Forrás: Magyar Kurír

Kiadja: Kistarcsai Római Katolikus Egyházközség

Alapító: Somlai József c. apát; Felelős kiadó: Görbe József plébános

Főszerkesztő: Lauer Tamás; Társszerkesztő: Csicsiri Ferenc, Galántai Viktor

Korrektúra: Rochlitz Bernadett; Készült 400 példányban

A plébánia címe: 2143 Kistarcsa, Széchenyi u. 13. Telefon: 06 (30) 640–1359

Web: <http://kistarcsa.plebania.hu>; E-mail: kistarcsa@communio.hu